

# Kniha Daniel — sto čtyřicet osm

## *Odhalení prorockých tabulí: Chabakukovo vidění a Millerův sen*

Jeff Pippenger

2024-03-20

Rozmnožení poznání, jež je znázorněno viděním o řece Ulai, je tím, co bylo nakonec zapsáno na dvě tabule Abakukovy.

„S proroctvími, která pokládali za vztahující se k době druhého příchodu, bylo protkáno poučení zvláště přizpůsobené jejich stavu nejistoty a napětí a povzbuzující je, aby trpělivě čekali ve víře, že to, co je nyní jejich chápání temné, bude ve svůj čas objasněno.

„Mezi těmito proroctvími bylo i proroctví z Abakuk 2,1–4: ‚Postavím se na svou stráž a stanou na věži a budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a učíš je zřetelným na deskách, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť vidění je ještě pro stanovený čas, ale při konci promluví a nebude lhát; i kdyby se opožděovalo, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se. Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; spravedlivý však bude žít svou vírou.‘“

„Již v roce 1842 podnítl pokyn daný v tomto proroctví, aby ‚napsal vidění a učinil je zřetelným na tabulích, aby ten, kdo je čte, mohl běžet‘, Charlese Fitcha k přípravě prorocké tabule, která měla znázornit vidění Danielova proroctví a Zjevení. Vydání této tabule bylo pokládáno za naplnění příkazu daného Abakukovi. Nikdo si však tehdy nepovšiml, že v témže proroctví je představeno zdánlivé prodlení v naplnění vidění — doba otálení. Po zklamání se tento text Písma jevil jako velmi významný: ‚Neboť vidění jest ještě pro ustanovený čas, ale při konci promluví a nebude lhát; i kdyby prodlévalo, očekávej je; neboť jistě přijde, neprodlí se... Spravedlivý pak bude živ svou vírou.‘ Velké drama věků, 391, 392.“

Dvě desky Abakukovy jsou prorocky dvěma svědky. Podle Písma mají být dva svědkové přivedeni společně, aby byla potvrzena pravda.

Neuposlechne-li tě, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků bylo potvrzeno každé slovo. Matouš 8,16.

Když se na sebe položí dvě Habakukovy tabule (průkopnické tabule z let 1843 a 1850), potvrzují pravdy, které byly „klenoty“ Millerova snu. Omyl roku 1843, znázorněný na první tabuli, po překrytí s druhou tabulí ustanovuje „čas prodlení“ vidění. Miller (symbolický strážný těchto dějin) se ptal, co má říci během sporu své historie.

Postavím se na své strážné stanoviště a zaujmu místo na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. Abakuk 2,1.

Pán Millerovi uložil, aby zapsal vidění, a ve svém snu položil schránku, která ono vidění obsahovala, na stůl uprostřed svého pokoje.

I Hospodin mi odpověděl a řekl: Zapiš to vidění a vylož je zřetelně na deskách, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Abakuk 2,2.

Tabulky pak označují dobu prodlení a první zklamání.

Nebo to vidění je ještě pro určený čas; avšak při konci promluví a nezklame: i kdyby se zdržovalo, očekávej je; neboť jistě přijde, nezdrží se. Abakuk 2,3.

Poté jsou znázorněny dvě skupiny, které se zjevují na základě vzrůstu poznání.

Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít svou vírou. Abakuk 2,4.

Dvě skupiny ctitelů budou zjeveny skrze proces zkoušky popsany v dvanácté kapitole knihy Daniel.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; ale ničemní budou jednat ničemně, a nikdo z ničemných neporozumí; avšak moudří porozumí. Daniel 12,9.10.

„Moudří“ z Daniela jsou moudré panny z Matouše dvacet pět, které byly ospravedlněny vírou, a bezbožní byli pošetilé panny, jež se pozvedly v pyše. Na konci Millerova snu představují drahokamy olej v podobenství o deseti pannách, jímž bylo poselství.

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme poselství, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by vléval do našich duší, aby byl sdílen s těmi, kdo jsou ve tmě. Až zazní volání: „Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,“ ti, kteří nepřijali svatý olej, kteří ve svých srdcích nepěstovali Kristovu milost, poznají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc získat olej a jejich životy ztroskotají.“ Review and Herald, 20. července 1897.

Millerovy klenoty budou v posledních dnech zářit desetkrát jasněji; jak číslo deset, tak i světlo jsou symbolem zkoušky. V posledních dnech, znázorněných závěrem Millerova snu, světlo pravdy, představené na Habakukových deskách, vytváří zkušební poselství, které je v podobenství o deseti pannách zkušebním poselstvím Půlnočního volání. Tento proces zkoušky je opakováním procesu zkoušky v dějinách milleritů, neboť podobenství o deseti pannách se v posledních dnech opakuje do posledního písmene.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do nejmenšího písmene, neboť má zvláštní uplatnění pro tuto dobu a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Zkušenost prodlevného času se do posledního písmene zopakuje na konci Millerova snu a jeho drahokamy pak budou zářit desetkrát jasněji než slunce, čímž se potvrzuje, že drahokamy představují závěrečnou zkoušku v podobenství o deseti pannách. Deset je symbolem zkoušky a na konci deseti dnů byl Daniel i tři jeho druhové na pohled krásnější a statnější než ti, kdo jedli babylónskou stravu. Pyšní v Abakukovi, kteří žili domýšlivostí, a ne vírou, si vypěstovali charakter

Babylóna. V milleritské historii se stali dcerami Babylóna a v Abakukovi je k označení jejich charakteru použeno papežství.

Hle, duše jeho, která se vypíná, není v něm přímá; spravedlivý však bude živ svou vírou. Ano také, protože přestupuje vínem, je člověkem pyšným, nezůstává doma, rozšiřuje svou žádostivost jako podsvětí, je jako smrt a nemůže se nasytit, nýbrž shromažďuje k sobě všechny národy a hromadí k sobě všechny lidi. Cožpak všichni ti nepozvednou proti němu podobenství a posměšné přísloví a neřeknou: Běda tomu, kdo rozmnožuje to, co není jeho! Jak dlouho? A tomu, kdo na sebe nakládá husté bláto! Což nepovstanou náhle ti, kteří tě budou kousat, a neprobudí se ti, kteří tě budou sužovat, a nestaneš se jim kořistí? Protože jsi oloupil mnohé národy, všechn ostatek lidu oloupí tebe; pro krev lidskou a pro násilí páchané na zemi, na městě i na všech, kdo v něm přebývají. Abakuk 2,4–8.

Zkušební proces, který přichází na panny z Matouše dvacet pět, vytváří třídu uctívačů, kteří si vypěstovali charakter krále severu (papežství), jenž je také mocností, která „plenila mnohé národy“.

Toto praví Hospodin: Hle, ze severní země přichází lid a veliký národ bude vzbuzen od končin země. Chopí se luku a kopí; jsou krutí a nemají slitování; jejich hlas hučí jako moře; jedou na koních, seřazeni jako muži k boji proti tobě, dcero Siónská. Slyšeli jsme o něm pověst: naše ruce ochabují; zmocnila se nás úzkost a bolest jako ženy rodící. Nevycházej na pole ani nechod' po cestě, neboť meč nepřítel a strach jsou na každé straně. Dcero mého lidu, přepaš se žíní a válej se v popelu; stroň smutek jako nad jednorozeným synem, nejtrpčí nárek, neboť zhoubce na nás náhle přijde. Jeremiáš 6,22–26.

Habakukovy dvě třídy jsou ti, kteří jsou ospravedlněni vírou, a ti, kteří jedli a pili nauky Babylóna. Ti, kteří jsou v posledních dnech Millerova snu znázorněni jako panny, buď rozvíjejí Kristův charakter, a tak přijímají pečeť Boží, nebo rozvíjejí charakter papežství a přijímají znamení šelmy.

„Nastal čas, aby právě světlo zazářilo uprostřed mravní temnoty. Poselství třetího anděla bylo vysláno do světa, aby varovalo lidi před přijetím znamení šelmy nebo jejího obrazu na svá čela nebo na své ruce. Přijmout toto znamení znamená dospět ke stejnému rozhodnutí, k jakému dospěla šelma, a zastávat tytéž myšlenky, v přímém odporu proti Božímu slovu. O všech, kdo toto znamení přijmou, Bůh praví: ‚Ten bude pít víno Božího hněvu, které je nalito neředěné do číše jeho rozhorlení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem.‘“  
Review and Herald, 13. července 1897.

Panny, které pijí víno Babylóna, budou nakonec pít víno Božího hněvu. U Izajáše opilci Efrajimovi projevují svou slepou opilost tím, že převracejí věci naruby, a tento čin má být pokládán za „hlínu hrnčířovu“.

Ztotožnění „ustavičné oběti“ jako symbolu Krista převrací pravdu o „ustavičné oběti“ naruby, neboť „ustavičná oběť“ je satanským symbolem. Millerovo ztotožnění „ustavičné oběti“ s pohanstvím je přímo znázorněno na Habakukových tabulích. Millerův objev pasáže v Tesalonickém, který mu umožnil porozumět, že to bylo pohanství, co bylo „odňato“, aby mohl být zjeven „člověk hříchu“, jenž sedí v chrámu Božím, je základní pravdou obsaženou ve 2.

Tesalonickým, kapitole druhé.

„Četl jsem dále a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, v němž by se to [každodenní] vyskytovalo, než v Danielovi. Potom jsem [s pomocí konkordance] vzal ta slova, která s tím stála ve spojení: ‚odejmout‘; odejme každodenní; ‚od času, kdy bude každodenní odňato‘ atd. Četl jsem dále a domníval se, že v textu nenajdu žádné světlo; konečně jsem dospěl k 2 Tesalonickým 2,7.8. ‚Neboť tajemství nepravosti již působí; jen ten, kdo nyní zadržuje, bude zadržovat, dokud nebude vzat z cesty, a tehdy bude zjeven ten bezbožník‘ atd. A když jsem dospěl k tomuto textu, ó, jak jasně a slavně se pravda ukázala! Tam to je! To je to každodenní! Nuže, co nyní Pavel míní tím, ‚kdo nyní zadržuje‘ nebo překází? Výrazem ‚člověk hříchu‘ a ‚ten bezbožník‘ je míněno papežství. Nuže, co je to, co brání tomu, aby bylo papežství zjeveno? Inu, je to pohanství; nuže tedy ‚každodenní‘ musí znamenat pohanství.“ —William Miller, Second Advent Manual, strana 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, 6. ledna 1853.

Význam výrazu „ustavičná“ v Tesalonickým, který Miller objevil, je základní pravdou tohoto oddílu. Když Pavel označuje ty, kteří nemilují pravdu, a proto přijmou mocné blouzení, zcela jistě tím označuje nenávist k pravdě v obecném smyslu; avšak pravda, na niž je v tomto oddílu přímo poukázáno, je pravda, že „ustavičná“ představuje pohanský Řím.

Svící těla jest oko. Je-li tedy tvé oko prosté, celé tvé tělo bude plné světla. Je-li však tvé oko zlé, celé tvé tělo bude plné temnoty. Jestliže tedy světlo, které je v tobě, je temnota, jak veliká je ta temnota! Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům; neboť buď bude jednoho nenávidět a druhého milovat, anebo se přidrží jednoho a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Matouš 6,22–24.

Existuje pouze láska k pravdě, anebo nenávist k pravdě. Není žádná střední půda. Mocný blud, který přichází na pošetilé panny z Matouše dvacáté páté kapitoly, je založen na jejich odmítnutí světla Millerových drahokamů, jež představují závěrečnou zkoušku. Závěrečnou zkouškou starověkého Izraele byla jeho desátá zkouška a Millerovy drahokamy září v posledních dnech desetkrát jasněji. Symbolem odmítnutí Millerových drahokamů je „ustavičná oběť“, kterou opilci Efraimovi převrátili naruby ve třetí generaci adventismu. „Ustavičná oběť“ je satanským symbolem pohanství. Opilci zavedli padělaný drahokam, který přinesli z odpadlého protestantismu a který označuje „ustavičnou oběť“ za symbol Krista.

Millerovo chápání jeho klenotů bylo omezeno dějinami, v nichž byl povolán. Přesvědčen, že druhý příchod je následující prorockou událostí, mohl smrtelnou ránu papežství v roce 1798 chápat jen jako čtvrté a poslední pozemské království z Daniela 2. Miller byl také omezen ve svém porozumění „každodenní oběti“, neboť jeho svědectví uvádí, že skrze zjevení byl veden k určité metodě studia, o níž prohlásil, že používal svou Bibli, Crudenovu konkordanci a četl některé noviny. Jeho rozhodnutí studovat tímto způsobem mu jednoduše přišlo na mysl.

„Během dvanácti let, kdy jsem byl deistou, četl jsem všechny dějiny, které jsem mohl najít; nyní jsem však miloval Bibli, neboť učila o Ježíši! Přesto mi značná část Bible zůstávala temná. Roku 1818 nebo 1819, když jsem rozmlouval s jedním přítelem, jehož jsem navštívil a který mne znal a [slyšel], jak jsem hovořil v době, kdy jsem byl deistou, otázel se mne dosti významným způsobem: ‚Co soudíš o tomto textu a o tamtom?‘ přičemž odkazoval na dřívější

texty, proti nimž jsem jako deista namítal. Pochopil jsem, oč mu jde, a odpověděl jsem: Dáte-li mi čas, povím vám, co znamenají. „Kolik času chcete?“ Nevím, odpověděl jsem, ale povím vám to; neboť jsem nemohl uvěřit, že by Bůh dal zjevení, jemuž by nebylo možno porozumět. Tehdy jsem se rozhodl studovat svou Bibli s přesvědčením, že mohu zjistit, co zamýšlel Duch svatý. Jakmile jsem však toto rozhodnutí učinil, přišla mi na mysl myšlenka: „Co když naleznete oddíl, jemuž nebudete moci porozumět; co pak učiníte?“ Nato mi přišel na mysl tento způsob studia Bible: vezmu slova takových oddílů, budu je sledovat napříč Biblí a tímto způsobem zjistím jejich význam. Měl jsem Crudenovu konkordanci, která je podle mého soudu nejlepší na světě; vzal jsem si tedy ji i svou Bibli, usedl ke svému psacímu stolu a nečetl nic jiného, kromě trochu novin, neboť jsem byl odhodlán poznat, co má má Bible na mysli. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.“

Millerovy drahokamy nebyly rozpoznány pouze jeho metodou studia, nýbrž také přímým zjevením od Boha.

„Bůh poslal svého anděla, aby zapůsobil na srdce jednoho rolníka, který nevěřil Biblí, a vedl jej k tomu, aby zkoumal proroctví. Boží andělé opakovaně navštěvovali tohoto vyvoleného, aby vedli jeho mysl a otevřeli jeho porozumění proroctvím, která byla Božímu lidu odedávna temná. Byl mu dán počátek řetězu pravdy a byl veden dále, aby hledal článek za článkem, až s úžasem a obdivem hleděl na Slovo Boží. Spatřil tam dokonalý řetěz pravdy. To Slovo, které pokládal za nevnuknuté, se nyní otevřelo před jeho zrakem ve své kráse a slávě. Viděl, že jedna část Písma vykládá druhou, a když byl některý oddíl jeho porozumění uzavřen, našel v jiné části Slova to, co jej objasňovalo. Na svaté Slovo Boží pohlížel s radostí i s nejhlubší úctou a posvátnou bázní.“ *Early Writings*, 230.

Když sestra Whiteová uvádí, že „Bůh poslal svého anděla“ k Millerovi, označuje tím, že andělem poslaným k Millerovi byl Gabriel, neboť „jeho anděl“ je označení připisované Gabrielovi.

„Slova anděla: ‚Já jsem Gabriel, který stojím před Bohem,‘ ukazují, že zaujímá postavení vysoké cti v nebeských síních. Když přišel s poselstvím k Danielovi, řekl: ‚Není nikoho, kdo by mi v těchto věcech pomáhal, kromě Michaela [Krista], vašeho knížete.‘ Daniel 10,21. O Gabrielovi Spasitel v knize Zjevení říká, že ‚je oznámil a vyložil skrze svého anděla svému služebníku Janovi.‘ Zjevení 1,1.“ *Touha věků*, 99.

Gabriel a ostatní andělé vedli Millerovu „mysl“ a otevřeli „jeho porozumění proroctvím, která byla Božímu lidu odedávna temná“. Jeho poselství nebylo rozvinuto pouze prostřednictvím jeho metody studia, nýbrž také skrze Božské zjevení. Sama metoda, kterou používal ke studiu Bible, mu prostě vstoupila na mysl. Když Bůh vnáší pravdu do naší mysli, je to Božské zjevení, na rozdíl od toho, když k pravdě docházíme procesem správného rozdělování Bible. Miller činil obojí, avšak Božské zjevení bylo součástí toho, jak Miller dospěl k porozumění předmětu „the daily“.

Miller by nerozpoznal kolísání rodu v osmé kapitole Danielovy knihy, ve verších devět až dvanáct, neboť měl k dispozici pouze Bibli a konkordanci, která postrádá jakékoli informace týkající se biblických jazyků. Nebyl by postřehl rozdíl mezi „sur“ a „rum“, které jsou obě překládány jako „odstranit“. Nebyl by postřehl ani rozdíl mezi „miqdash“ a „qodesh“, které jsou obě překládány jako „svatyně“.

Nebylo by mu bývalo umožněno spatřit pravdu o slově „tamid“, které se v Bibli vyskytuje sto čtyřikrát. Pravda, kterou by nebyl mohl spatřit (a která je také pravdou, již spatřil), spočívala v tom, že ze sto čtyř případů, kdy je hebrejské slovo „tamid“ v Bibli užito, je pouze v knize Daniel toto hebrejské slovo „tamid“ užito jako podstatné jméno. „Tamid“ je hebrejské slovo, které znamená „ustavičný“, a v knize Daniel je překládáno jako „to každodenní“.

Pouze v knize Daniel je toto slovo použito jako podstatné jméno, zatímco ve všech ostatních devadesáti devíti případech je použito jako příslovce. Z tohoto důvodu, když se překladatelé Bible krále Jakuba setkali s tím, že Daniel použil toto slovo pětkrát jako podstatné jméno, zatímco všichni ostatní pisatelé Bible je použili devadesát devětkrát jako příslovce, byli vahou důkazů nuceni Danielovo použití tohoto slova jako podstatného jména „opravit“. Aby Daniela „opravili“, přidali k tomuto slovu slovo „oběť“, a tak proměnili podstatné jméno v příslovce. A pak, aby byli opraveni překladatelé, byla Ellen White inspirována zaznamenat, že „viděla ve vztahu k ‚Daily‘, že slovo ‚oběť‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a do textu nepatří; a že Pán dal správný výklad toho slova těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu.“

Miller podle vlastního svědectví usiloval porozumět „ustavičné“, což nakonec učinil ve 2. Tesalonickém. Avšak také podle vlastního svědectví, když se snažil porozumět nějakému slovu, zkoumal každé místo, kde se toto slovo vyskytuje, a toto slovo se v Bibli vyskytuje ještě na dalších devadesáti devíti místech. Jeho svědectví o „ustavičné“ však zní, že ji nenalezl nikde jinde než v knize Daniel, když prohlásil: „Četl jsem dále a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, kde by se ono [ustavičné] vyskytovalo, kromě v Danielovi.“ Miller byl k těmto klenotům veden nejen svou metodou studia, nýbrž také božským zjevením, které mu bylo dáno prostřednictvím služby andělů.

Proto bylo jeho chápání „ustavičné“ správné, avšak omezené. Nedokázal rozpoznat, že z pěti případů, kdy je v knize Daniel „ustavičné“ zmíněno, jeden ze tří případů, kdy je „ustavičné“ „odňato“, představoval jiný význam než zbývající dva případy. V jednom případě je „ustavičné“ užito s hebrejským slovem „rum“ a ve dvou dalších případech s hebrejským slovem „sur“. Obě slova se překládají jako „odnětí“, avšak „rum“ v Danielovi 8,11 znamená vyvýšit a povýšit, zatímco v Danielovi 11,31 a Danielovi 12,11 slovo „sur“ znamená odstranit.

Teologové, kteří jedí a pijí babylónský pokrm, tvrdí, že ať už nějakou věc odstraníte, nebo ji pozvednete, obojí představuje určitý druh odstranění, a proto je třeba obě slova chápat tak, že mají tentýž význam. Tvrdí, že ve všech třech případech, kdy je „ustavičná“ „odňata“, znamená tento výraz vždy odstranit, a tím dávají najevo, že Daniel byl ve volbě svých slov nedbalý. Otevřeně to sice neříkají, avšak z jejich závěrů vyplývá, že Daniel měl ve všech třech výskytech použít slovo „sur“, neboť podle těchto teologů měl pokaždé na mysli totéž, když byla „ustavičná“ „odňata“.

Totéž činí se slovy „miqdash“ a „qodesh“, která jsou obě v osmém kapitole ve verších jedenáct až čtrnáct překládána jako „svatyně“. V každém výskytu slova „svatyně“ v těchto čtyřech verších trvají na tom, že všechny představují Boží svatyni. Opět z toho vyplývá, že Daniel měl ve všech třech odkazech prostě použít „qodesh“ a ve verši jedenáct nepoužít „miqdash“. Miller by rozdíl mezi těmito slovy nerozpoznal, avšak moderní teologové jej rozpoznávají, a když tak činí, trvají na tom, že žádný rozdíl nemá být uznáván. Přesto Miller, který rozdíl mezi těmito slovy

nerozpoznával, dospěl k chápání opačnému než moderní teologové.

Skutečností je, že Daniel byl pečlivý pisatel, který znal hebrejský jazyk a byl uznán za desetkrát moudřejšího než všichni ostatní babylónští mudrci. Jestliže někdo znal náležité užívání hebrejského jazyka a to, jak má být v oné konkrétní historii správně vyjádřen, byl to Daniel. Pokud Daniel použil odlišná slova, bylo to proto, že měla vyjadřovat odlišné významy, které se záměrně snažil zachytit. Když je uznáno Danielovo rozlišující užití slov, která jsou překládána jako „svatyně“ nebo jako „odnímání“, podporují Millerovo chápání „ustavičné“, které Miller rozpoznal právě v tom oddílu, kde Pavel označuje ty, kdo nenávidí pravdu, za určené k tomu, aby přijali mocné poblouzení.

Ti, kdo nenávidí pravdu a věří lži, která působí mocné blouznění, jsou také znázorněni jako opilci Efraimovi, kteří jsou představeni ve dvou třídách. Jednu třídu tvoří vzdělané vedení a druhou třídu nevzdělaní, kteří budou slyšet jen to, čemu je budou učit vzdělaní. To jsou ti, kdo se ukrývají pod lží a uzavírají smlouvu se smrtí. Jsou to pošelilí panny z Matouše dvacet pět a ti, jejichž duše se povyšuje v Abakukovi dva. To jsou ti, kdo odmítají základní pravdy Millerova snu, které na konci září desetkrát jasněji (což představuje desátou a poslední zkoušku pro novodobý Izrael), jak je předobrazeno desátou a poslední zkouškou pro starověký Izrael.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

I Hospodin řekl Mojžíšovi: Jak dlouho mne bude tento lid popouzet? A jak dlouho mi neuvěří, přes všechna znamení, která jsem mezi nimi učinil? Raním je morem a vydědím je a z tebe učiním národ větší a mocnější nežli oni. Mojžíš však řekl Hospodinu: Tu to uslyší Egyptané, neboť jsi svou mocí vyvedl tento lid z jejich středu, a oznámí to obyvatelům této země; neboť slyšeli, že ty, Hospodine, jsi uprostřed tohoto lidu, že ty, Hospodine, býváš spatřován tváří v tvář, že tvůj oblak stojí nad nimi a že jdeš před nimi ve dne v oblakovém sloupu a v noci v sloupu ohnivém. Jestliže nyní pobiješ všechn tento lid jako jednoho muže, budou národy, které slyšely o tvé pověsti, mluvit takto: Protože Hospodin nebyl schopen uvést tento lid do země, kterou jim pod přísahou zaslíbil, pobil je na poušti.

A nyní, prosím, ať se ukáže veliká moc mého Pána, jak jsi promluvil, řka: Hospodin je shovívavý a veliký v milosrdenství, odpouští nepravost a přestoupení, avšak viníka nijak nezbavuje viny, navštěvuje nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení. Odpusť, prosím, nepravost tohoto lidu podle velikosti svého milosrdenství, jako jsi odpouštěl tomuto lidu od Egypta až dosud. I řekl Hospodin: Odpustil jsem podle tvého slova. Ale jakože jsem živ, celá země bude naplněna Hospodinovou slávou. Protože všichni ti muži, kteří viděli mou slávu a má znamení, která jsem činil v Egyptě i na poušti, a nyní mě pokoušeli již desetkrát a neuposlechli mého hlasu, jistě neuvidí zemi, kterou jsem přísahou zaslíbil jejich otcům; neuvidí ji nikdo z těch, kteří mě popouzeli. Ale svého služebníka Káleba, protože byl v něm jiný duch a cele mě následoval, toho uvedu do země, do níž vešel, a jeho potomstvo ji obdrží. Numeri 14,11–24.